

Prekentekest: Fil 1,20-24:

Min lengsel og mitt håp er at jeg ikke skal bli til skamme i noe, men at Kristus, nå som alltid, skal bli opphøyd for alles øyne ved min kropp, enten jeg skal leve eller dø. Å leve er for meg Kristus, og å dø er en vinning. Men hvis jeg får bli i live, kan jeg gjøre et arbeid som bærer frukt, og da vet jeg ikke hva jeg skal velge. Jeg kjenner meg trukket til begge sider: Jeg lengter etter å bryte opp og være sammen med Kristus, for det er så mye, mye bedre.

Slik lyder Herrens ord.

Himmellengsel

Dette avsnittet har som overskrift: Alt som har hendt, tjener evangeliet. Apostelen Paulus blir personlig i det han skriver ut fra sitt fengselsopphold. For det er fra fengselscellen han dikterer dette brevet, og han kunne risikere å bli drept for sin tros skyld. Det kunne være tøffe soningsforhold den gang.

I dette brevet til menigheten i Filippi, øst i gresk Makedonia, har Paulus satt to ting opp mot hverandre. Livet og døden – kom han til å leve, eller ble det en snarlig død? Fordelen med å leve var arbeidet som bar frukt, at Paulus kunne drive misjon og bygge opp menighetene. Det mer egoistiske ønsket var å være hjemme hos Herren, altså martyriet – å bli drept for sin tros skyld. «Jeg lengter etter å bryte opp og være sammen med Kristus, for det er så mye, mye bedre», skrev apostelen.

Men så lyder konklusjonen klar i fortsettelsen: «Men for deres skyld er det mer nødvendig at jeg fortsatt får leve.» Paulus tenkte på nytteverdien med sitt liv, at flere kunne bli med til himmelen. Vi skjønner det var hans motivasjon, ikke nytelsene i livet, ferie og fritid, men ytelsen for evangeliets skyld. For evangeliets skyld var han villig til å gå i døden om så skulle være, og underveis gjennom mye lidelse. I alt dette forstår vi at han lengtet til et bedre hjemland.

Skal tro om det er mye himmellengsel nå i vår tid? For noen vil nok himmellengsel være ukjent som fenomen. Like fullt har flere av oss noen vi kjente, gjerne gamle mennesker som lengtet hjem til himmelen. De var seg bevisst at de hadde hjemmet sitt i himmelen og at livet de levde her på jorda nærmet seg slutten. De kunne nok si med Paulus: «Å leve er for meg Kristus, og å dø er en vinning», selv om de ikke ville framheve sin egen åndelighet. Gjerne var de også trukket mot å møte sine kjære igjen.

En slik himmellengsel er ikke alltid en flukt fra livet. En av mine bestemødre hadde hva vi kaller en nær-døden-opplevelse. Vi kan se på det som et syn eller en åpenbaring. Hvordan det enn var, ga det henne en lengsel etter det som ventet og som hun hadde forstått lå en del år fram i tid. Etter dette bestemte hun seg for å bruke de årene hun fikk til å støtte arbeidet til Redd Barna. På ulike måter kan innsatsen for denne verden gå hånd i hånd med himmellengsel, ja faktisk motivere og frigjøre til innsats. Slik var det jo for Paulus.

Mange har nok merket forskjell på å være i gravferd der den som døde og familien er troende kristne, og hvordan det i motsatt fall kan være når kristen tro er ukjent. Felles er sorgen og savnet, men lovsangen og takken til Gud, samt forventningen til det som møter den troende på den andre siden er ufattelig frigjørende. Jesus er vår garantist for en god tilværelse i en eller annen form sammen med Jesus. Det evige livet er jo nettopp en fortsettelse på den nære relasjonen til Jesus vi hadde her.

Glede

Kanskje er det her noe av hemmeligheten ligger i dette Filipperbrevets fokus på glede. Det er på en måte glede på mørk grunn. For Paulus var det en reell fare for lidelse og nært forestående død. Men man kan ikke lese Filipperbrevet uten å merke gleden. «Jeg takker alltid min Gud når jeg tenker på dere, og alltid, i alle mine bønner, ber jeg for dere alle med glede.» Fil 1,3f. «Ja, jeg skal få mer å glede meg over! For jeg vet at dette skal bli min redning, ved at dere ber for meg og Jesu Kristi Ånd hjelper meg.» Fil 1,18f. Og i vår prekentekst: «Og fordi jeg er trygg på dette, vet jeg at jeg skal bli i live, ja, bli hos dere alle og hjelpe dere til fremgang og glede i troen.» Slik fortsetter det gjennom hele brevet, ordet «glede» går som en rød tråd.

Jeg tenker at gleden hos Paulus henger sammen med at han levde himmelvendt, lik noen av dem som har gått foran oss og har kjent at tiden for oppbrudd har nærmet seg.

Så vet vi like fullt at det finnes en frykt for det ukjente. Den kristne troen kan gi trygghet innfor døden, men like fullt kalles døden «den siste fiende» 1Kor 15,26, og døden oppleves nok også slik for mange. Det er tross alt et ukjent landskap for oss. Vi mister kontrollen og er overgitt til det vi måtte møte. Det er så definitivt ingen vei tilbake. Å gå inn i det ukjente kan være skremmende og angstfullt for noen.

I dag på denne høstens oppstandelsesdag har et lite barn begynt sin vandring på veien til himmelen. Alle sammen sitter vi om bord i et skip som er på reise mot den dagen Jesus kommer igjen for å fullende Guds rike og gjøre det synlig ved å nyskape verden. Vi sitter i kirkens skip. Vår himmelske Far sørger for oss underveis. Gud har gitt sin kirke de midlene han gir sin nåde gjennom. Mange vet å forsyne seg av denne rikdommen, som er den nødvendige mat vi trenger for reisen.

Døpefonten, alteret og prekestolen er de møblene som tilsvarer henholdsvis dåpen, nattverden og forkynnelsen av Guds ord. I disse nådens midler har vi en ufattelig stor rikdom av himmelrikets gaver, som vi rikelig skal forsyne oss av og ta til oss, fordi vi trenger det. Å ta imot nattverden i tro er å ta imot Jesus i sitt liv, og han er nær med sin nåde og fred.

Paulus talte om framgang og glede i troen. Når alt kommer til alt, så finnes det ingen status quo i kristenlivet. Enten er vi i vekst og framgang i åndelig forstand,

eller så er vi i tilbakegang og på vei ut. Det er med troen som med alt som vokser og gror – det må utvikles og utvides så lenge det lever. I åndelig forstand kalles det med et litt fremmed ord for «helliggjørelse». Det handler om å bli mer lik Jesus og at Jesus framheves, slik også Paulus skriver: «Min lengsel og mitt håp er at jeg ikke skal bli til skamme i noe, men at Kristus, nå som alltid, skal bli opphøyd for alles øyne ved min kropp, enten jeg skal leve eller dø.»

Å bære sitt kors

Apostelen Paulus og flere med ham, hadde sitt å slite med. Dette er en virkelighet også vi kjenner til i dag. Like fullt. Vi har en omsorgsfull Gud. For noen oppleves omsorgen som en hjelp gjennom lidelse og smerte. For også det hører til i menneskers liv. Vi vet at det kommer en dag da all lidelse skal opphøre, en dag da hver sorg skal lettes fra våre hjerter, da hver tåre skal tørkes bort hos alle Guds barn. Den dagen får aldri noen natt, og vi skal være sammen med Jesus i fullkommen glede.

Som kristne har vi alle et kors å bære. Det vil gi seg ulike utslag. Jeg viste et bilde til konfirmantene. Det er et ikon fra vår tid malt av Tony Rezk i 2015. Hva ser vi på bildet? Vi ser en strand. Vi ser 21 menn som kneler på stranden. Alle har blikket festet på han som er i venstre hjørne. Vi forstår det er Jesus. Samtlige har glorie rundt hodet, én svart og 20 hvite. De likner Jesus. De bærer samme røde stola i kors, martyriets farge. Havet nær stranden er farget rødt. Engler er på vei fra himmelen med kroner til hver og én.

I 2015 ble 21 kristne menn drept for sin tro på Jesus. De var 20 koptiske kristne fra Egypt og én fra Ghana. De jobbet i Libya, ble kidnappet og torturert av IS. Hver og én fikk tilbud om å fornekte sin tro og berge livet. Ingen kunne svikte han som er sannheten. De valgte å stå ved troen på Jesus. Å bære sitt kors kostet dem dyrt.

De ble halshugd hver og én mens de lovpriste navnet Jesus. I dag er disse kristne arbeidsfolkene regnet med til den koptisk-ortodokse kirkes martyrer.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.